

XXIV.

Като си нѣмамъ чедо отъ сърце.

— „Сѣ отде ида, жалостно либе,
Сѣ сълзи ронишъ, тжжна си ти;
А младостъта е ситна росица —
Утро дорде е, чудно блѣсти.

Кжщи ли нѣмашъ — нови сараи,
Гости отбрани — мой родъ голѣмъ?
Дрехи — коприна, жълти жълтици?
Що ти не стига? Що да ти дамъ?“

— „Пуси остали кжщи сараи,
Пустъ ти останалъ голѣмий родъ,
Дрехи — коприна, жълти жълтици,
Катъ е пустъ, лудо, моя животъ. . .

Всичко е пълно, бре варай лудо;
Отъ сърце рожба нѣмамъ си азъ,
Да я полюлямъ, да ми поплаче,
„Мамо“ да чую — миличъкъ гласъ“.

— „Азъ ще отида, севдо голѣма,
Сутрина рано на новъ пазаръ;
Купи-ща дрешки, капица малка,
Па ще намѣря млади златаръ.

Той ще излѣе дете отъ злато
В'люлчица мала — чисто сребро;
Ще го повивашъ, ще го люлѣешъ,
Ще му наричашъ сѣ за добро“.